

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 28CoCsp/18/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2623207942
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Duman
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2623207942.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom zo sudcov – predsedu: JUDr. Peter Duman a členiek: Mgr. Lucia Mizerová a JUDr. Erika Tischlerová, v sporovej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, Prievozská 2, Bratislava, zast.: Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, Prievozská 2, Bratislava, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, C. XXXX/XX, D., o 899,06 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Senica z 03.07.2024, č. k. 9Csp/33/2023-109 v znení opravného uznesenia zo 17.09.2024, č. k. 9Csp/33/2023-139 a opravného uznesenia z 11.04.2025, č. k. 9Csp/33/2023-151, takto

rozhodol:

- I. Napadnutý rozsudok sa v znení opravných uznesení potvrdzuje.
- II. Stranám sa nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol (prvá výroková veta) a žalobcovi uložil nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %, pričom o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (druhá výroková veta). Prvým opravným uznesením opravil v záhlaví rozsudku označenie žalovaného a druhým opravným uznesením opravil dátum vyhlásenia rozsudku.

2. Súd prvej inštancie zistil skutkový stav takto:

3. Dňa 28.01.2014 žalovaný v čase, keď mu bola pred schválená kreditná karta, písomne požiadal právneho predchodcu žalobcu o vydanie kreditnej karty s požadovaným úverovým rámcom 900 €. V žiadosti uviedol adresu zamestnávateľa, výšku príjmu a informáciu o inom úvere. Ako žiadateľ vzal na vedomie, že minimálna splátka úveru je 5 % mesačne, minimálne 9,96 € mesačne. Z čl. 9 bod 7 písm. e) všeobecných obchodných podmienok (ďalej len „VOP“) vyplýva možnosť vyhlásiť predčasnú splatnosť úverového rámca okrem iného v prípade omeškania s plnením záväzkov dlžníka. Výzvou z 20.05.2020 bol žalovaný vyzvaný na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 121,82 €. Zároveň bol upozornený na možnosť žalobcu požadovať okamžité zaplatenie celého záväzku v prípade neuhradenia dlhu. Výzva bola žalovanému doručená 25.05.2020. Žalovaný napriek opakovaným výzvam pohľadávku neplnil riadne a včas, čím porušil svoju povinnosť podľa zmluvy. Listom z 27.07.2020 bola žalovanému oznámená predčasná splatnosť úveru a zároveň bol vyzvaný na zaplatenie celého zostatku úveru vo výške 998,47 €. Oznámenie bolo žalovanému doručené 29.07.2020. Listom z 27.06.2022 bolo žalovanému oznámené postúpenie pohľadávky na žalobcu. List bol žalovanému zaslaný 28.06.2022. Pokusom o zmier z 18.10.2022 žalobca vyzval žalovaného na úhradu dlhu. Keďže žalobca do spisu nedoložil doklady preukazujúce skúmanie a overovanie bonity žalovaného pred poskytnutím úveru, súd prvej inštancie žalobcu vyzval na doloženie týchto dokladov. Žalobca doklady nepredložil.

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5 a 9, § 54 ods. 1, § 489, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 497, § 504 Obchodného zákonníka (ďalej len „OBZ“), § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 7 ods. 1 a 2, § 11 ods. 2, § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „ZoSÚ“), takto:

5. Z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu veci súd prvej inštancie vyvodil právny záver, že žaloba nebola podaná dôvodne, pretože žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, ak ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. Keďže v danom prípade ide o spotrebiteľský úver, konkrétne revolvingový úver, z ktorého pohľadávka bola postúpená z pôvodného veriteľa na žalobcu, súd skúmal, či bola splnená zákonom stanovená podmienka pre platné postúpenie, a to, či išlo o pohľadávku po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Súd skonštatoval, že v danom prípade ide o revolvingový úver, kde konečná splatnosť úveru dojednaná nebýva. Vo všeobecnosti je ale možné úver predčasne „zosplatniť“, ak to zmluva predpokladá, a ak sú splnené zákonom stanovené podmienky. VOP možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úverového rámca predpokladali. Zákon však v prípade porušenia zákonných ustanovení možnosť vyžadovať od dlžníka jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru veriteľovi odníma. Tak je tomu aj v prípade, ak veriteľ nesplní svoju povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť žiadateľa o úver ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Žalobca ani napriek výzve súdu splnenie tejto povinnosti zo strany jeho právneho predchodcu nepreukázal. Nepreukázal, že by údaje o osobnom stave a majetkových pomeroch žalovaného uvedené v žiadosti o poskytnutie úveru boli overované. Absentuje tu potvrdenie o zamestnaní, o príjmoch či výdavkoch, a tiež doklady ohľadom zisťovania informácií s prihliadnutím na údaje z príslušnej databázy alebo registra (spoločný register bankových informácií). Právny predchodca žalobcu pri plnení si povinnosti zisťovať bonitu žalovaného nekonal s požadovanou odbornou starostlivosťou, v dôsledku čoho nebol podľa § 11 ods. 2 prvá veta ZoSÚ oprávnený požadovať od žalovaného jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru tak ako to urobil. Predčasné „zosplatnenie“ úveru je neplatné a právne neúčinné. Následne potom nebola splnená zákonom stanovená podmienka umožňujúca právnomu predchodcovi žalobcu postúpiť pohľadávku na žalobcu podľa § 17 ods. 1 ZoSÚ, keďže úver v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky ani v čase samotného postúpenia pohľadávky nebol po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru, ani sa do toho času pohľadávka nestala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, keďže právny predchodca žalobcu nebol oprávnený požadovať od žalovaného predčasné splatenie úveru. Z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu súd žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a procesne úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

6. Opravným uznesením zo 17.09.2024 č. k. 9Csp/33/2023-139 súd prvej inštancie odstránil chybu v písaní v označení žalovaného v napadnutom rozsudku. Ďalším opravným uznesením z 11.05.2025 č. k. 9Csp/33/2023-151 odstránil chybu v písaní v dátume vyhlásenia rozsudku.

7. Včasným odvolaním žalobca navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že odvolací súd žalobe vyhovie alebo ho zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Tvrdil, že z § 132 ods. 1 CSP nevyplýva povinnosť osoby žalujúcej plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy predkladať dôkaz o splnení povinnosti skúmania odbornej starostlivosti spolu so žalobou. Skúmanie bonity spotrebiteľa je skutková a odborná otázka. Veriteľ nie je povinný preukazovať skúmanie bonity spotrebiteľa, ak medzi stranami nebola sporná a spotrebiteľ nenamietol takéto skúmanie. Prípadná povinnosť súdu preskúmať splnenie tejto povinnosti je limitovaná na samotný prieskum, nie následné vyhodnocovanie správnosti výsledku hodnotenia bonity. Súd mal žalobcu vyzvať na doplnenie žaloby pod následkom odmietnutia. Je však zrejmé, že súd nepostupoval podľa § 129 CSP a žalobcu na doplnenie žaloby nevyzýval. V tejto súvislosti žalobca odkázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave z 31.01.2024, sp. zn. 21CoCsp/10/2023 a stanovisko občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Trnave (Spr. 1/2020). Ďalej namietal nesprávny a nepredvídateľný procesný postup súdu pri doručovaní predvolaní na pojednávanie a v spôsobe, akým zvolil výzvu na doloženie dôkazov. Na pojednávanie 03.07.2024 mu boli doručené dve predvolania z 22.05.2024. Prvé žalobca dostal 23.05.2024 bez výzvy, druhé z 03.06.2024 už síce výzvu obsahovalo, avšak nebolo nahraté do systému

z dôvodu duplicity. Podľa žalobcu nie je obvyklé, aby súd vyzýval na doloženie dôkazov priamo v predvolaní, keďže predvolanie je všeobecne chápané ako oznam súdu o pojednávaní. Výzva mala byť súčasťou zápisnice o pojednávaní z 22.05.2024, avšak ani túto súd nedoručoval a dozvedel sa o nej až po doručení zamietavého rozsudku. Žalobca zdôraznil, že súd sa nevysporiadal s tým, že žalovaný nijako nepoprel skutkové tvrdenia a dôkazy, ktoré boli predložené, a preto sa považujú za nesporné (§ 151 CSP). Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy či registra. Ak veriteľ posudzoval bonitu aspoň jedným zo spôsobov podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, nemohlo dôjsť k hrubému porušeniu povinnosti, pretože zákon používa spojku „alebo“. Žalobca preto odvolaciemu súdu predložil dôkazy, že k porušeniu povinnosti posúdiť bonitu s odbornou starostlivosťou zo strany postupcu nedošlo, a to žiadosť o vydanie kreditnej karty, schválenie žiadosti, úverovú správu – výpis zo spoločného registra bankových informácií. Vzhľadom na nesprávny procesný postup súdu nejde o neprípustné novoty v odvolacom konaní. Žalobca uviedol, že veriteľ mal zistený príjem zo žiadosti o úver, kde ho deklaroval žalovaný, a tento príjem veriteľ preveroval, pričom mzda bola poukazovaná na účet v E. F. (u postupcu). V žiadosti žalovaný uviedol aj vlastný byt, bez vyživovacej povinnosti, bez detí, bez partnera, vzdelanie, sektor práce, zamestnávateľa, počet rokov zamestnania, súhlas s preverovaním v Sociálnej poisťovni a databázach bankových úverov. K výdavkom žalobca uviedol, že veritelia nie sú povinní žiadať preukázanie konkrétnych mesačných výdavkov. Postupca evidoval spotrebný úver uvedený žalovaným s mesačnou splátkou 80,19 € so splatnosťou do 20.10.2017, čo preveril dopytom v spoločnom registri bankových informácií (tzv. úverová správa). Iné výdavky v tom čase nemal. Žiadal úverový rámec 900 €, spôsob úhrady inkasom vo výške minimálnej splátky 5 % z dlžnej sumy, min. 9,96 €. Z platobnej histórie vyplýva priemerná mesačná splátka 40 až 60 €. Po odpočítaní sumy splátkového úveru 80,19 € mesačne a paušálnych výdavkov na živobytie v rozsahu životného minima za rok 2014 vo výške 198,09 €, žalovanému zostal disponibilný zostatok 621,72 €. Mesačné splátky kreditnej karty nikdy nedosiahli túto výšku. Zmluvný vzťah trval vyše 6 rokov, čo potvrdzuje, že bonita bola skúmaná s odbornou starostlivosťou. Žalobca dodal, že v roku 2014 NBS neurčila záväzný spôsob overovania bonity žiadateľa o úver pri kreditných kartách s premenlivou výškou splátky, proces prebiehal automaticky bez osobného vstupu zamestnanca banky. Následne prijaté znenie § 7 ods. 20 písm. d) ZoSÚ a opatrenie NBS potvrdili, že sa preverujú len peňažné záväzky (úvery) znižujúce príjem spotrebiteľa, nie bežné výdavky (napr. na domácnosť, telefón, lieky a pod.). Veriteľ ako banka ani nemohol zisťovať iné údaje (GDPR, zásada minimalizácie spracúvaných údajov). Jeho možnosti skúmania bonity spotrebiteľa boli limitované a musel prioritne vychádzať z údajov, ktoré mu poskytol spotrebiteľ v žiadosti o úver. Na podporu svojich tvrdení odkázal aj na judikatúru krajských súdov, ktoré potvrdzujú správnosť jeho právneho názoru. K platnosti postúpenia pohľadávky žalobca uviedol, že predložil výzvu na úhradu minimálnej splátky z 20.05.2020 a oznámenie o predčasnej splatnosti úveru a výzvu na úhradu celého zostatku úveru z 24.07.2020 spolu s doručenkami. Tieto výzvy jednoznačne preukazujú splnenie podmienok pre platné postúpenie podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách (ďalej len „ZoB“), keďže k postúpeniu došlo až po uplynutí 90 dní od doručenia výzvy. Podľa judikatúry Najvyššieho súdu SR (napr. rozhodnutia sp. zn. 7Cdo/26/2017, 1Cdo/4/2020, 1Cdo/147/2017 – R 60/2018, 8Cdo/139/2020) sa nevyžaduje osobitná kvalifikovaná výzva. Nie je potrebné, aby veriteľ realizoval v súvislosti so „zosplatnením“ a postúpením pohľadávky dve samostatné výzvy. Aktuálna rozhodovacia prax (napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/165/2022, a sp. zn. 7Cdo/191/2021) pripúšťa, aby za výzvu podľa § 92 ods. 8 ZoB bolo možné považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, ak jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie pohľadávky a dlžník mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s jej obsahom (§ 45 ods. 1 OZ). Zákon nestanovuje ďalšie osobitné náležitosti výzvy, postačuje jej písomná forma a špecifikácia pohľadávky. V konaní bolo preukázané, že žalovanému boli výzvy riadne doručené do vlastných rúk a mal objektívnu možnosť sa s nimi oboznámiť. Tým boli splnené všetky zákonné podmienky (§ 17 ods. 1 ZoSÚ, § 92 ods. 8 ZoB) pre platné postúpenie pohľadávky a žalobca je aktívne vecne legitimovaným subjektom v tomto konaní. Napadnutý rozsudok je predčasný, zmätočný a nesprávny.

8. Odvolací súd, viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj predchádzajúce konanie pred súdom prvej inštancie aj z hľadiska väd týkajúcich sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP) bez nariadenia pojednávania, pretože neboli splnené podmienky § 385 ods. 1 CSP, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné.

9. Na účely vyhodnotenia odvolania žalobcu odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti rozhodné pre posúdenie uplatneného nároku (bod 3 vyššie).

Odvolačný súd konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozsudku a v celom rozsahu sa s ním stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP). Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku relevantne vysporiadal so žalobou žalobcu a jeho ďalšími podaniami. Pokiaľ ide o podstatné tvrdenia žalobcu uvedené v odvolaní (§ 387 ods. 3 CSP), odvolací súd k nim dopĺňa tieto úvahy:

10. Svojou prvou odvolacou námietkou žalobca súdu prvej inštancie v podstate vytýka záver, že žalobca nepreukázal, že jeho právny predchodca pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako veriteľ posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (ďalej len „bonita“), teda že konal v súlade s § 7 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom k 28.01.2014 (v čase uzavretia zmluvy). Ako vyplýva z ustanovení § 11 ods. 2 v znení účinnom k 28.01.2014 v spojení s § 92 ods. 8 ZoB a § 17 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom k 27.06.2022 (v čase postúpenia pohľadávky), o ktoré sa aj napadnutý rozsudok správne opiera, otázka zachovania odbornej starostlivosti je rozhodujúca z hľadiska aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ak ju odvodzuje od postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského úveru, teda tak, ako to je aj v prejednávanej veci. Táto odvolacia námietka nie je opodstatnená z viacerých dôvodov.

11. Žalobca predovšetkým namietal, že z obsahu spisu je zrejmé, že predložil svoje skutkové tvrdenia o i. o tom, akým spôsobom jeho právny predchodca posúdil bonitu žalovaného. Keďže žalovaný tvrdenia a dôkazy predložené žalobcom podľa § 151 CSP nepoprel, tvrdenia žalobcu mal súd prvej inštancie považovať za nesporné.

12. Jednou zo základných procesných povinností strán sporu, je povinnosť tvrdiť. Stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia (onus dicendi). Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom (onus probandi) je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti tvrdiť, resp. nesplnenie povinnosti „relevantne“ tvrdiť (uviesť tvrdenia z hľadiska ich kvality pravdivé, úplné, podstatné a rozhodujúce) má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu, ktorá sa prejaví v meritórnom rozhodnutí veci (R 6/2022). Z obsahu spisu napriek tvrdeniam žalobcu v odvolaní však nevyplýva, že by žalobca prednášal akékoľvek skutkové tvrdenia (a predkladal k nim dôkazy), pokiaľ ide o skúmanie bonity žalovaného. V žalobe, ale ani v ďalších podaniach sa žalobca vôbec nevenoval okolnostiam, ktoré predchádzali uzavretiu žaloby. Pred podaním odvolania žalobca netvrdil nič, čo sa týka skúmania bonity žalovaného. Hoci opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy (§ 132 ods. 2 CSP), ani listiny, ktoré k žalobe priložil, nenasvedčujú opaku. Žalovaný v tejto súvislosti preto ani nemal čo popierať. Okrem toho nečinnosť strany má síce v zásade procesný dôsledok k podobe nespornosti skutkových tvrdení protistrany, ale nespôsobuje automatickú dôvodnosť žaloby. Pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok aplikáciu ustanovenia § 151 ods. 1 a 2 CSP povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11. júna 2019, sp. zn. I. ÚS 246/2019). Súd je povinný skutkový stav právne posúdiť a aj keď je žalovaný v konaní úplne nečinný a skutkový stav je nesporný, môže dospieť k záveru, že žaloba je celkom nedôvodná, a žalobu zamietnuť.

13. Neobstojí ani názor, že veriteľ (žalobca) nie je povinný preukazovať skúmanie bonity spotrebiteľa, ak táto skutočnosť nebola medzi stranami sporu sporná, pretože nezodpovedá tomu, ako relevantné ustanovenia smernice vykladá Súdny dvor EÚ. Účinné vykonanie práv priznaných smernicou 2008/48 zabezpečuje vnútroštátna právna úprava, podľa ktorej je veriteľ v zásade povinný preukázať pred súdom správny výkon týchto predzmluvných povinností. Cieľom takéhoto pravidla je zaistiť ochranu spotrebiteľa, bez neprimeraného poškodenia práva veriteľa na spravodlivý proces. Obozretný veriteľ si musí byť vedomí nevyhnutnosti zbierania a uchovania dôkazov o splnení svojich informačných povinností a povinnosti poskytnúť vysvetlenia. (rozsudok CA Consumer Finance SA, bod 28). Súd má povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvolať dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku (rozsudok z 05.03.2020, OPR-Finance, C-679/18, EU:C:2020:167). Z týchto dôvodov je nedôvodná aj námietka žalobcu, že súd prvej inštancie nahrádzal procesnú aktivitu strán – žalovaného.

14. Ustanovenie § 7 ods. 1 ZoSÚ výslovne ukladá veriteľovi vziať do úvahy a) dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, b) výšku spotrebiteľského úveru, c) príjem spotrebiteľa a d) prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Treba však uviesť, že konkrétne úkony, ktoré musí veriteľ uskutočniť,

aby sa mohlo konštatovať, že vynaložil odbornú starostlivosť pri posudzovaní bonity spotrebiteľa, ZoSÚ nevymedzuje vyčerpávajúcim spôsobom (porov. § 7 ods. 16 ZoSÚ, arg. „najmä“). Pri výklade pojmu „odborná starostlivosť“ je ale podstatná smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (Ú. v. EÚ L 133, s. 66), pretože táto sa do slovenského právneho poriadku prebrala práve prostredníctvom ZoSÚ. V odôvodnení smernice 2008/48 sa o. i. konštatuje: „Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. ... Veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu.“ V tejto súvislosti je relevantný najmä článok 8 ods. 1 smernice 2008/48, ktorý znie: „Členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy.“ Toto ustanovenie Súdny dvor EÚ vysvetlil tak, že „článok 8 ods. 1 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že jednak nebráni, aby bolo ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa uskutočnené len na základe ním predložených informácií za predpokladu, že sú tieto informácie dostatočné a že k obvyčajným vyhláseniam spotrebiteľa sú pripojené dôkazy, a jednak neukladá veriteľovi povinnosť systematicky overovať pravosť informácií poskytnutých spotrebiteľom“ (rozsudok z 18.12.2014, CA Consumer Finance SA, C-449/13, EU:C:2014:2464). Požiadavka eurokonformného výkladu ustanovenia § 7 ods. 1 ZoSÚ ako nepriameho účinku smernice 2008/48 (pozri napríklad rozhodnutia Súdneho dvora z 13.11.1990, Marleasing SA, C-106/89, EU:C:1990:395, z 27.06.2000, Océano Grupo, spojené veci C-240/98 až 244/98, EU:C:2000:346 a zo 04.07.2006, Konstantinos Adeneler, C-212/04, EU:C:2006:443), potom na základe citovanej judikatúry Súdneho dvora vedie k záveru, že veriteľ vynaloží odbornú starostlivosť pri posudzovaní bonity spotrebiteľa vtedy, ak bonitu vyhodnotí na základe spotrebiteľom predložených informácií za predpokladu, že sú tieto informácie dostatočné a že k obvyčajným vyhláseniam spotrebiteľa sú pripojené dôkazy.

15. Správny bol preto postup súdu prvej inštancie, keď žalobcu vyzval na doloženie dokladov preukazujúcich skúmanie bonity žalovaného. Takýto postup zodpovedá aj stanovisku Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Trnave z apríla 2020 (Spr. 1/2020), o ktoré sa žalobca paradoxne opieral. Z neho totiž nevyplýva, že by žalobca nemusel o skúmaní bonity nič tvrdiť, práve naopak. Stanovisko považuje za správny len taký postup, keď súd vyzve žalobcu podľa § 150 ods. 2 CSP na doplnenie týchto chýbajúcich skutkových tvrdení. Tak to urobil aj súd prvej inštancie, no žalobca na výzvu nijako nereagoval.

16. V prejednávanej veci teda žalobca nepredniesol k otázke skúmania bonity žalovaného žiadne tvrdenia a nepredložil ani žiadne dôkazy. Ako už odvolací súd naznačil vyššie, z hľadiska § 11 ods. 2 ZoSÚ v spojení s § 17 ods. 1 ZoSÚ a § 92 ods. 8 ZoB, boli tvrdenia súvisiace so skúmaním bonity žalovaného nevyhnutné na preukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu ako postupcu. Keďže nedostatočné skutkové vymedzenie uplatňovaného nároku neodôvodňuje postup smerujúci k odmietnutiu podania, ale má za následok nedokázanie hmotnoprávnej skutočnosti a zamietnutie žaloby (pozri v tomto zmysle už cit. R 6/2022, ale aj uznesenie Ústavného súdu SR z 11.06.2019, sp. zn. I. ÚS 246/2019, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/179/2012, či BAJÁNKOVÁ, J. In: ŠTEVČEK, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 486), chýbajúce skutkové tvrdenia a dôkazy k otázke posúdenia bonity žalovaného napriek výzve súdu na ich predloženie môžu viesť len k strate sporu.

17. Na tomto mieste treba poznamenať, že nedôvodná je aj výhrada žalobcu k spôsobu, akým ho súd prvej inštancie vyzval na doloženie dokladov preukazujúcich skúmanie bonity žalovaného. Súd prvej inštancie naozaj doručoval dve predvolania na pojednávanie vytýčené na 03.07.2024, z ktorých len jedno obsahovalo výzvu na doloženie dokladov. Dôležitejšie však je, že jedno z predvolaní (č. I. 160) súd prvej inštancie doručoval priamo žalobcovi (č. I. 102) a druhé (č. I. 100) jeho právnomu zástupcovi (č. I. 101). Výzvu na doloženie dokladov pritom obsahovalo práve druhé predvolanie, ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu. To, že ho právny zástupca žalobcu nenahral do svojho interného systému, pretože sa domnieval, že predvolanie je duplicitné, nemôže ísť na vrub súdu, keďže súd predvolanie s výzvou doručoval len právnomu zástupcovi žalobcu. Neobstojí ani názor žalobcu,

že predvolanie je prekvapivé, pretože sa všeobecne chápe ako oznam o pojednávaní, a nie ako výzva na doloženie dôkazov. Práve naopak, v predvolaní je súd o. i. povinný uviesť, aké písomnosti má predvolaný priniesť so sebou (§ 46 ods. 4 Spravovacieho a kancelárskeho poriadku). Predvolaný preto môže a musí očakávať, že predvolanie bude obsahovať výzvu, aby sa na pojednávanie dostavil s príslušnými listinnými dôkazmi. Preto výzvu, ktorú súd prvej inštancie doplnil do predvolania pre právneho zástupcu žalobcu, treba považovať za bežnú prax, ktorá je v súlade s predpismi upravujúcimi civilné sporové konanie. Navyše, je otázkou procesnej diligencie právneho zástupcu, aby sa oboznámil s obsahom všetkých písomností, ktoré sa mu v konaní doručujú. Už len samotná skutočnosť, že sa mu doručuje určitá súdna písomnosť, naznačuje, že sa vyžaduje, aby venoval pozornosť jej obsahu. Inými slovami, zásielky doručované strane na pokyn súdu nemožno vnímať ako zasielané strane len pro forma. Treba tiež dodať, že výzva, ktorú súd prvej inštancie uviedol v spornom predvolaní, sa nachádza v úvodnej časti predvolania, je odlišená väčším písmom, než väčšina textu predvolania, a na zvýraznenie bolo použité nielen tučné písmo, ale aj podčiarknutie. To, že údajne unikla pozornosti právneho zástupcu žalobcu, nemožno za týchto okolností spravodlivo pričítať súdu prvej inštancie. Možno tiež poznamenať, že žalobca sa o potrebe doloženia dôkazov mohol dozvedieť nielen z predvolania, ale už na pojednávaní 22.05.2024, kde túto potrebu súd prvej inštancie prvýkrát zistil, a na ktoré sa žalobca dobrovoľne nedostavil, prípadne zo zápisnice z pojednávania, o ktorej zaslanie však ani len nepožiadaval (ale oboznámil sa s ňou nahliadnutím do elektronického súdneho spisu až po vydaní napadnutého rozsudku). Najneskôr sa však mohol o potrebe doložiť dôkazy dozvedieť na pojednávaní 03.07.2024, kde sa súd prvej inštancie otázke skúmania bonity žalovaného takisto venoval. Ak sa právny zástupca žalobcu ani jedného z pojednávaní z vlastného rozhodnutia nezúčastnil, neoboznámil sa so zápisnicou z pojednávania a ani s obsahom predvolania, ktoré doručoval súd prvej inštancie priamo jemu, nemôže už dôsledky svojho konania a opomenutia zvrátiť svojim odvolaním.

18. Z vyššie uvedených dôvodov nie je ani namieste, aby odvolací pripustil uplatnenie nových prostriedkov procesného útoku, najmä dokazovanie listinami, ktoré žalobca pripojil k odvolaniu. Žalobca totiž tieto novoty mohol použiť už v konaní na prvoinštančnom súde, ale z vlastnej viny tak neurobil. Odvolací súd preto na ne podľa § 366 písm. d) CSP neprihliadol.

19. Nemožno sa stotožniť ani s tým, že by vydanie platobného rozkazu nasvedčovalo nepredvídateľnosti súdneho rozhodnutia o zamietnutí žaloby v prejednávanej veci. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný odpor, takže najneskôr týmto okamihom mohol a mal žalobca nadobudnúť pochybnosti o tom, či súd jeho žalobe vyhovie. Okrem toho vydanie platobného rozkazu, ktorý sa neskôr v dôsledku odporu zrušil, nezaväzuje súd v ďalšom konaní ani z hľadiska skutkových zistení, ani z hľadiska právneho posúdenia. Požiadavka predvídateľnosti rozhodnutia vyžaduje, aby sa strane poskytla možnosť oboznámiť sa s názorom súdu tak, aby naň mohla včas a účinne reagovať. Niet pochyb, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci žalobcovi takúto možnosť opakovane vytvoril. Žalobca ju však z vlastného rozhodnutia a zavinenia nevyužil.

20. Vzhľadom na to, že v konaní z dôvodov na strane žalobcu nebolo ustálené, že právny predchodca žalobcu (veriteľ) akokoľvek posudzoval bonitu žalovaného, bolo by nadbytočné zaoberať sa správnosťou názoru žalobcu na výklad § 7 ods. 1 písm. a) a b) ZoSÚ, pokiaľ ide o rozsah úkonov, ktoré musí veriteľ vykonať, aby svoju povinnosť splnil a jeho argumentáciou, ktorou opisuje úkony svojho právneho predchodcu v tejto súvislosti a dôvody, pre ktoré sú podľa žalobcu dostatočné.

21. Porušenie povinnosti vynaložiť odbornú starostlivosť podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ v akejkoľvek intenzite má za následok, že veriteľ nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru (§ 11 ods. 2 ZoSÚ). Z takéhoto právneho posúdenia vychádzal aj súd prvej inštancie a žalobca mu v odvolaní v tejto súvislosti nič nevytkol, takže ani odvolací súd nemá priestor (ale ani nevidí potrebu) sa od neho odkláňať. Žalobca odvolaním nenapadol ani nadväzujúce závery súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v dôsledku neplatnosti (§ 39 OZ) postúpenia spornej pohľadávky pred jej konečnou splatnosťou v rozpore s § 17 ods. 1 ZoSÚ. Odvolací súd preto nemá možnosť ich spochybňovať, avšak aj tu môže pre poriadok dodať, že sa s nimi stotožňuje.

22. Rovnako keďže na základe vyššie uvedených dôvodov zrejme, že pri postúpení pohľadávky neboli splnené podmienky upravené v § 17 ods. 1 ZoSÚ, nebolo potrebné sa zaoberať ani správnosťou argumentácie žalobcu, že bol dodržaný postup podľa § 92 ods. 8 ZoB. K žalobcom označeným

rozhodnutiam iných krajských súdov sa odvolací nevyjadruje, pretože pre neho nie sú kasačne ani precedenčne záväzné a netýkajú sa ani rovnakého skutkového stavu.

23. Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy odvolací súd nevidí dôvod, aby sa odkláňal od relevantných skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, v dôsledku čoho musí odvolanie žalobcu vyhodnotiť ako celkom nedôvodné. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil (výrok I).

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP vychádzajúc z toho, že žalovaný sa odvolacieho konania de facto nezúčastnil a žalobca so svojím odvolaním neuspel (§ 255 ods. 1 CSP a contrario), v dôsledku čoho odvolací súd v súlade s judikatúrou (R 72/2018) stranám nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (výrok II).

25. Senát odvolacieho súdu prijal toto rozhodnutie jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie za podmienok § 419 a § 420 CSP. Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozsudku na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní treba popri všeobecných náležitostiach podania (označenie súdu, ktorému je určené, spisovej značky a označenie veci, ktorej sa týka, označenie a podpis dovolateľa) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, ktorý musí dovolanie a iné podania dovolateľa spísať, ibaže ide o prípady § 429 ods. 2 CSP.